

Sabrina
Jeffriesová

*Stratenaá
nevesta*

Sabrina
Jeffriesová

*Stratená
nevesta*

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Sabrina Jeffries: When The Rogue Returns,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books, a division
of Simon & Schuster, Inc., New York 2014,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V texte sú použité citáty z diela W. Shakespeara
Perikles (Lita, Bratislava 1985) v preklade Jozefa Kota.

Copyright © 2014 by Deborah Gonzales
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2017
Cover Design © Juraj Šramko 2017
Cover Photo © Victoria Cooper Art
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-2012-1

*Venujem úžasnému Druovi a všetkým zamestnancom
miestnej pobočky kaviarne Starbucks, ktorí ma
neprestávajú zásobovať ľadovou kávou a rôznym
pečivom. Ste ozajstné poklady, Vy všetci!
Ďakujem, že sa u Vás môžem zašívaf a písať.*

*Venujem svojej neteri Isabele „Ise“ Martinovej
a svojmu synovcovi Craigovi Martinovi.
Ďakujem za to, že mi zlepšujete každý deň.*

*A napokon venujem túto knihu svojmu bratovi
Darenovi Martinovi, ktorého múdra rada v kľúčovom
bode môjho manželstva mi navždy zmenila život.
Ďakujem a mám Ťa rada.*

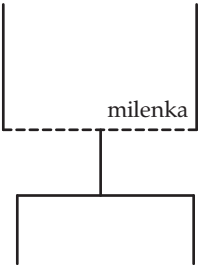
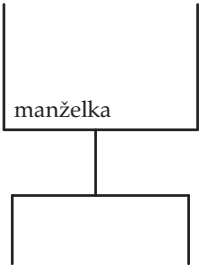
RODOSTROM
K SÉRII
VOJVODOVI MUŽI

MARY CALEOVÁ
rodená Staggová

LUCASTA MANTONOVÁ
rodená Traylorová

AMBROSE MANTON
vikomt Rathmoor

CLAUDINE
BONNAUDOVÁ

GEORGE
MANTON

DOMINICK
MANTON

TRISTAN
BONNAUD

LISETTE
BONNAUDOVÁ

THOMAS CALE
Šiesty vojvoda z Lyonsu

DIANA CALEOVÁ
rodená Watsonová

JOHN CALE
Siedmy vojvoda
z Lyonsu

JANE CALEOVÁ

NIGEL CALE

**ELIZABETA
CALEOVÁ**
rodená Perrotová

SIDNEY CALE
Ôsmy vojvoda z Lyonsu

TIBBY CALEOVÁ
rodená Hallová

manžel

mileneč

MAXIMILIAN CALE
Deviaty vojvoda z Lyonsu

PETER CALE
dedič Ôsmeho vojvodu
z Lyonsu, nebohý

VICTOR CALE

Prológ

AMSTERDAM 1818

Pred chvíľou sa zotmelo. Osemnásťročná Isabella Caleová sa pritísila pod krk svojmu novomanželovi Victorovi, keď ju niesol do jej bývalej izby v dome jej sestry Jacoby. Isa sem nechcela ísť, ale bolo to bezpečnejšie, ako keby sa o ňu mala Jacoba starať v ich byte. Nechcela, aby tam sestra hľadala napodobeniny diamantov, ktoré tam Isa skrývala pred manželom. A Victor odmietal nechať svoju manželku samu, keď bola chorá.

Zvraštila tvár. Dúfala, že Victor nezistí, že chorobu len predstiera, a nikdy nepríde na to, že ide len o pretváрку. Bolo ťažké vydržať celý deň, keď mala pracovať v klenotníctve, ale manželove starostlivé pohľady to ešte zhoršili. Nechcela ho klamať hneď prvý týždeň po sobáší.

Nemala však na výber. Pretvarovala sa pre jeho dobro. Aj pre svoje.

„Si si istá, že bude v poriadku?“ opýtal sa Victor Jacoby, keď opatrne uložil Isabellu do jej bývalej posteľe.

„Potrebuje si len trochu odpočinúť a rozmaznávať.“ Jacoba potiahla na Isu prikrývku. „Odmala trpí bolesťami hrdla. Nikdy však netrvajú dlhšie ako týždeň. Urobil si správne, že si ju priviedol. Nebolo by dobré, keby zostala sama.“

Nežné slová staršej sestry Isu kedysi upokojovali. Pred tým, ako ich otec hodinár pred šiestimi rokmi zomrel a jeho učeň Gerhart Hendrix si vzal Jacobu za manželku a priviedol ich sem. A pred tým, ako začal hrať hazardné hry.

Isa a Jacoba si už neboli také blízke ako kedysi.

„Nie som taká chorá, aby som umrela, kým budeš v obchode,“ povedala Isa Victorovi chrapľavým hlasom.

Jej manžel dočasne pracoval ako nočný strážnik v klenotníctve, kde Isa brúsila diamanty. Keďže mali opačné zmeny a nemohli spolu tráviť veľa času, dnes sa s ním doma cítila ako v siedmom nebi. Až na to, že musela predstierať chorobu.

Victorove pekné orieškovohnedé oči potemneli. „Prepáč, že ťa tu musím nechať, ale postará sa o teba Jacoba.“

Ach, ako si priała, aby nebola taká zbabelá a dokázala mu povedať pravdu do očí! No nezniesla by, keby tým zmenila to, čo si o nej myslí. Bude lepšie, keď sa tomu problému úplne vyhne.

Ak sa jej aspoň na jednu noc podarí oklamať sestru a švagra, že je naozaj chorá, zajtra už bude po všetkom. Victor sa nikdy nedozvie o šialenom pláne jej rodiny ukradnúť z klenotníctva súpravu kráľovských diamantov.

Keď sa zohol, aby ju pobožkal, do čela mu sklízla kučera farby tmavého dubového dreva. „Kiežby som ťa nemusel nechávať samu, ale keď príde princova stráž...“

„Viem,“ prerušila ho, skôr ako stihol vyzradiť, že kráľovské diamanty odídu z obchodu už zajtra. Jacoba nesmie vedieť, že po dnešnej noci sa už nenaskytne príležitosť ukradnúť ich. „Možno tam už nebudeš dlho pracovať, tak tam choď, kým môžeš.“ O prácu príde zajtra ráno, keď klenotník odovzdá kráľovské klenoty princovej stráži.

„Určite si nájdem nejakú inú robotu,“ odvetil rozčúlene, „aj keď si ma tam klenotník nenechá. Neboj sa.“

„Nebojím sa,“ uistila ho rýchlo. Victor bol veľmi hrdý muž a ona ho nechcela zraniť. A okrem toho, kto by jej muža nezamestnal? Klenotník bol starý priateľ jeho matky, ten určite niečo vymyslí, aby si Victora mohol nechať. „Verím ti.“

Zdalo sa, že jej slová ho upokojili len trochu. „Vidí sa mi, že máš z niečoho obavy,“ hlesol. „Poznám to na tebe.“

„Netáraj.“ To je až taká čitateľná? Preboha, musí ho od-

tiaľto dostať, kým neprezradí priveľa. Prinútila sa prehovoriť ešte zachrípnutejšie: „Ak hneď neodídeš, prídeš neskoro.“ Zmena sa mu začínala o ôsmej večer, keď klenotník odišiel domov. „Neboj sa o mňa. U Jacoby som v dobrých rukách.“ Pri tom klamstve sa takmer zadusila.

Zdalo sa však, že Victor si nič nevšimol. Zastrčil pod ňu prikrývku. „Keď ráno skončím, prídem si po teba, *Mausi*.“

Pri tom nežnom nemeckom oslovení sa mykla. Victor používal slová z cudzích jazykov často – hovoril plynulo po holandsky, flámsky, nemecky, anglicky a francúzsky, čo na ňu urobilo obrovský dojem. No nepáčilo sa jej, keď ju volal „myšička“.

Asi preto, lebo ňou naozaj bola. Vyzerala ako sivá myška – mala nevýrazné hnedé vlasy, ktoré sa jej nechceli vlniť, oči nudnej hnedej farby a boky trochu príširoké v porovnaní s malým poprsím. A aj sa tak správala. Radšej by brúsila diamanty alebo navrhovala šperky, akoby sa mala hádať alebo robiť scény. A práve kvôli tomu sa dostala do tejto kaše.

Aj preto teraz ticho ležala, keď Victor zamieril k dverám. Mala by ho zavolať späť, povedať mu pravdu a čeliť jej dôsledkom. No všetko bude jednoduchšie, ak sa jej podarí dnes v noci všetkých dobehnúť. Potom sa konečne vyslobodí z machinácií svojej rodiny.

Už nikdy nevyrobí ďalšiu napodobeninu kráľovskej súpravy. Nevyrobila by ani túto, keby ju Jacoba s Gerhartom nepresvedčili, že ju zákonne predajú ako kópiu a vďaka jej talentu vyrábať falošné diamanty získajú slušnú sumu peňazí. Keby vedela, že ju v skutočnosti využijú na spáchanie zločinu...

Potlačila vzdych, obrátila sa na bok a sledovala, ako Victor vyšiel s Jacobou na chodbu a šepkal jej, ako sa má o jeho manželku postarať. Victor bol mimoriadne príťažlivý a milý. A Isa stále žila v strachu, že napokon zistí, aké majú Hendrixovci podľa plány a akú úlohu v nich zohráva ona.

Zovrelo jej hrdlo. Ako sa jej vôbec podarilo zaujať jeho pozornosť? On bol ako lev a ona ako sivá myška. Početné jazvy na jeho tele prezrádzali, že počas troch rokov v pruskej armáde vytrpel naozaj dosť. A bolesť z bitky pri Waterloo sa mu ešte stále zrkadlila v jasných orieškovohnedých očiach. Podozrievala ho však, že má aj iné temné tajomstvá. Nikdy nehovoril o svojom detstve či rodine. Žil prítomnosťou a všetky trápenia z minulosti si nechával pre seba.

A ona tu teraz leží a predstiera, že je chorá. Ach, čo by dala za dostatok odvahy a ľahkovážnosti, aby sa dokázala postaviť Gerhartovi, vždy keď jej pripomínal, ako ju a Jacobu zachránil po otcovej smrti od istej biedy. Hoci to bola pravda, prečo by mala pre neho riskovať vlastné šťastie a bezpečie? A prečo mu to nedokáže povedať do očí?

Lebo Gerhart by na ňu a Jacobu kričal, a to neznášala. A nepáčila sa jej ani tá jeho kamenná tvár. Ani pripomienky, že by ju klenotník nikdy nezamestnal, keby Gerhart nepodporil jej talent vyrábať šperky a brúsiť diamanty, ktorý zdedila po otcovi.

Vzdychla si do vankúša.

„Takže nespíš,“ ozvala sa Jacoba, keď sa vrátila do izby potichu ako mačka.

Isa stuhla. „Nie, ešte nie. No cítim sa zle, som slabá a všetko ma bolí. Najmä hrdlo.“ Potlačila pocit viny a pozrela na sestru, ktorá bola od nej o sedem rokov staršia, preto kedysi takmer zastávala úlohu jej matky.

Kedysi.

Jacoba jej položila ruku na čelo. „Si trochu horúca.“

Len preto, lebo ležala pod kopou teplých prikrývok. Dúfala však, že ju neprezradí pot na čele. „Stále je mi zima,“ zaklamala chrapľavým šepotom. „Vždy sa to začína zimnicou...“

„Viem.“

Sestra si ju neľútostne premerala, akoby odhadla jej pretváрку. Isa zadržala dych. Jacoba a Gerhart na ňu naliehali,

aby vymenila pravé kráľovské šperky, ktoré klenotník už dokončil, za napodobeninu, ktorú vyrobila sama. Podľa nich stačilo, aby ukradla manželovi kľúče, keď bude spať, a dostala sa do trezoru, kým bude klenotník obedovať.

Mala zradiť manžela a všetko, v čo verila.

Celé dni to odkladala. No včera v noci sa jej Gerhart vyhrážal, že o tom povie Victorovi a prinúti ho, aby ich vymenil on. To Isa nemohla dovoliť. Victor by bol zhrozený.

Nech Gerhart zúri nad nespravodlivosťou, že ochorela práve v posledný deň, keď mohla súpravy vymeniť. Napokon sa zmieri s tým, že prišiel o túto šancu. Mohol by predať jej kópiu, ako mal pôvodne v úmysle, nejakej bohatej žene, ktorá túžila po rovnakých šperkoch, aké bude mať nastávajúca nevesta mladého princa.

Zdalo sa, že Jacobu Isina lešť konečne presvedčila, a jej výraz znežnel. „Mala by si si trochu pospať. Prinesiem ti niečo na zmiernenie bolesti hrdla.“

„Ďakujem,“ zašomrala Isa a ani sa nesnažila skryť grimasu.

Neznášala Jacobinu medicínu. No keď sa sestra vrátila s odporným povzbudzujúcim liekom, vedela, že ho bude musieť prehltnúť. Keby ho odmietla, mohlo by to byť podozrivé.

Sestra ju prekvapila, keď si sadla k jej posteli a utierala jej čelo mokrou handričkou, až kým Isa nezasadla.

Keď sa na úsvite prebudila do sivých slnečných lúčov, ktoré sa predierali do izby, zdalo sa jej, že prešlo len pár minút. Najprv sa cítila vyčerpane a dezorientovane. Kde je? Prečo nie je vo svojom byte? A kde je Vic...

Prudko si sadla, keď si uvedomila, čo sa stalo včera večer. Keď sa o šiestej ráno končila Victorovi zmena, bolo ešte stále tma, ale, súdiac podľa svetla, už muselo byť po siedmej. Už tu mal byť. Sľúbil jej, že po ňu príde, hneď ako sa mu skončí zmena!

Na chodbe sa otvorili a zatvorili dvere a ona začula hlasy. Kým stihla položiť nohy na zem, vošli do izby Gerhart a Jacoba.

„Zvládli sme to, Isa!“ zvýskla Jacoba, celá červená. Oči sa jej leskli a dokonca od nadšenia poskočila. „Máme ich!“

Keď na ňu Isa nechápavo pozrela, jej svalnatý švagor vytiahol z vrecka náhrdelník a podržal ho tak, aby sa v ňom zachytili prvé lúče vychádzajúceho slnka. „Je náš. Rozdelíme ho na jednotlivé diamanty a predáme ich v Paríži. Poznám obchodníka, ktorý nám za ne dobre zaplatí...“

„Prestaňte!“ vykrikla Isa. Žalúdok jej zvieralo od strachu. „Čo tým chcete povedať? Že máte skutočné diamanty?“

„Samozrejme.“ Gerhart si vymenil pohľad s manželkou. „Keďže si ochorela, museli sme konať sami. Azda si si nemyslela, že by sme si nechali ujsť takú príležitosť. Vymenili sme ich my.“

Myseľ jej horúčkovo pracovala. „Ale ako... Victor by vás musel pustiť...“

„Áno.“ Jacoba k nej podišla a objala ju okolo pliec. „Keď som mu všetko vysvetlila, súhlasil, že nám pomôže, ak mu dáme náušnice z tej súpravy. Šla som s ním, aby sme u vás v byte našli kópiu, a on ich potom v obchode vymenil.“

Po chrbte jej prešiel mráz. Preto si predtým tak nenápadne čosi šepkali na chodbe? Naozaj sa Jacobe podarilo presvedčiť jej muža, aby sa pridal k ich plánu?

„Veľmi radi sme sa s ním podelili,“ ozval sa Gerhart, „kvôli tvojej úlohe v našom pláne... a aj jeho. Keď predáte tie náušnice, mali by ste získať dosť peňazí, aby...“

„To by neurobil!“ vykrikla Isa cez stiahnuté hrdlo. Vymaňila sa z Jacobinho objatia a vyskočila na nohy, aby sa k nim obrátila čelom. „On by nikdy nič neukradol. Poznám ho.“

„Zjavne nie tak dobre, ako si si myslela.“ Gerhart podišiel k oknu a roztiahol závesy, aby do izby vniklo slabé zimné svetlo. „Vravel som ti, že si vypočuje, o čo ide, len mu to treba správne vysvetliť.“

Je to možné? Žeby sa v manželovi tak mýlila? „Chcela som mu o tom povedať, ale čakala som, kým...”

„Áno, vieme,” ostro ju prerušila sestra. „Som si istá, že si nám len zabudla povedať o tom, že dnes ráno si po tie šperky príde princova stráž. Určite si neplánovala, aby k tomu došlo bez toho, že nám to prezradíš.”

„Pravdaže nie,” zašomrala, ale nebola schopná pozrieť sa sestre do očí. To nemôže byť pravda.

„Našťastie sa Victor o tom zmienil, keď odchádzal,” pokračovala Jacoba. „Inak by sme tú šancu premárnili.”

Bože na nebi. „Kde je Victor?” Isa zamierila k dverám. Musí zistiť, či naozaj urobil niečo také odporné.

„Je preč.” Gerhart si strčil náhrdelník do vrecka na kabátci. „Jemu najviac hrozí, že ho chytia, takže odišiel do Antverp, hneď ako sa mu skončila zmena. V obchode ho nečakajú skôr ako večer, možno ani vtedy nie, keďže dnes ako strážnik skončil. Medzitým...”

„Chcete mi povedať, že Victor ma opustil?” Isa sa obrátila k nim a uvedomila si, ako jej hučí v ušiach. „Môj manžel ma opustil?”

„Nie celkom,” chlácholila ju súcitne Jacoba. „Keď predá v Antverpách tie náušnice, pripojí sa k nám v Paríži. My tam pôjdeme s náhrdelníkom, náramkom a brošňou. Victor navrhne, aby sme sa rozdelili – pre prípad, že po nás niekto pôjde. Budú očakávať, že odtiaľto odcestujú dva manželské páry. Nebudú predpokladať, že ty pôjdeš s nami a on na vlastnú päsť.”

„Niežeby sme si mysleli, že pri prehliadke odhalia tvoje napodobeniny,” poznamenal Gerhart, „ale bude lepšie, ak už budeme preč, keď na to prídu. Klenotník nečaká, že sa v obchode ukážeš skôr ako zajtra, lebo Victor mu povedal, že si chorá. Našťastie! Vďaka tomu máme dosť času, aby sme odtiaľto rýchlo a ďaleko zmizli.”

„A najlepšie na tom je, že ak si nik nevšimne, že diamanty

sú vymenené, nikto nebude tušiť, že došlo ku krádeži!“ rozplývala sa Jacoba. Isa sa roztriasla pri pohľade na zvláštny chamtivý lesk v jej očiach. „Victor napísal vášmu domácomu list, že ste obaja získali dobrú prácu vo Frankfurte. Klenotník sa nad tým nepozastaví, keďže tvoj manžel uňho práve skončil. Je to dokonalý plán!“

„Až na to, že ja sa na ňom nechcem zúčastniť!“ zvolala Isa.

Gerhart na ňu pozrel prižmúrenými očami. „To si nám nepovedala. Tvrdila si, že len čakáš na správnu chvíľu.“

Ise vyschlo v ústach. „Kla... Klamala som. Nechcem byť zlodejkou. Chcem len brúsiť diamanty, navrhovať šperky a žiť normálny život.“

„Aký normálny život by si žila, keby si mala manžela bez práce?“ vybuchla Jacoba. „A ako dlho by trvalo, kým by si prišla o svoje miesto pre nejakého chlapa aj ty?“ Odvrátila sa od Isy, akoby ju pohľad na ňu znechucoval. „Tvoj manžel aspoň pochopil, že náš plán má zmysel.“

Isa sa rozhodla, že tentoraz sa nebude správať ako myška, a bojovne vystrčila bradu. „Nemôžem uveriť, že Victor by súhlasil s...“

„Nie je tu, nevidíš?“ zavrčala Jacoba. „A počula si, ako sľuboval, že si po teba príde a odvedie ťa domov? Už dávno by to urobil.“

Pravda ju bolestivo zasiahla. „Aj tak neverím...“

„Ako myslíš, že sme získali tie diamanty, ty hlupaňa?“ Gerhart k nej namosúrene podišiel. „Sami by sme sa do trezoru nedostali. Musia ho dvíhať až piati muži a má veľmi zložitú zámku. Dá sa otvoriť len kľúčmi. Victorovými kľúčmi.“

Ise hučala v ušiach krv.

Gerhart počkal, kým jej to dôjde, a potom odmerane dodal: „Veľmi rád nám pomohol, keď si uvedomil, že ide o jediný spôsob, ako môže zabezpečiť svoju manželku.“

Určite si nájdem nejakú inú robotu, aj keď si ma tam klenotník nenechá. Neboj sa.

Do očí sa jej tisli slzy. Neprinútila ho ona, aby urobil takú hroznú vec, tým, že pochybovala o jeho schopnosti nájsť si inú prácu?

„Ja som si myslel,“ pokračoval Gerhart, „že nám budeš vďačná za to, ako sa ťa snažíme zabezpečiť. No namiesto toho tu stojíš a nariekaš...“

„Gerhart, miláčik,“ chlácholila ho Jacoba, „čo keby si šiel baliť veci a mňa nechal porozprávať sa so sestrou?“

Gerhart zagánil na Isu, ktorá si tlačila ruky na brucho v márnej snahe potlačiť strach, ktorý jej zvieral žalúdok. Potom odfrkol a odišiel.

Len čo bol preč, Jacoba podišla k Ise. „Moja milá, mám ťa rada rovnako ako Victora, ale musíš pripustiť, že ho vôbec nepoznáš. Málokedy sa s tebou rozpráva o svojej minulosti. Nevieš, či niečo také neurobil už aj predtým. Uvedom si len to, koľkými jazykmi rozpráva – povedal ti niekedy, ako to, že ich toľko ovláda?“

Isa prehltna. Nikdy sa ho na to nepýtala. Pripadal jej jednoducho ako sveták, ktorý vie veľa vecí, ktorým ona vôbec nerozumie, hoci je len o dva roky starší. „Bol vojak v pruskej armáde,“ podotkla.

„To vysvetľuje jeho znalosť nemčiny. Ale ako to, že hovorí po anglicky? Alebo po francúzsky? Určite nie preto, lebo bol vojak. Trúfam si tvrdiť, že počas vojny sa venoval niečomu, čo si vyžadovalo špeciálne... schopnosti.“

Keďže sama Isa často premýšľala nad jeho tajnostkárstvom, nemohla túto možnosť nijako poprieť.

„A okrem toho,“ pokračovala Jacoba, „vojaci sú praktickí muži. A keďže ty si mu nikdy neprezradila náš plán, ako vieš, že by sa mu nepáčil?“

Jej slová zaťali do živého. Isa to nevedela. Mohla sa spoľahnúť len na svoje inštinkty, ktoré jej napovedali, že Victor by nikdy nič neukradol. Ale mohla si tým byť istá? Neverila tomu len preto, lebo si ho sama postavila na piedestál?

A čo bolo horšie – niektoré fakty sa nedali vyvrátiť. Jacoba s Gerhartom by sa nikdy nedostali do trezoru, keby im Victor nepomohol. Pozrela na hodiny a zistila, že už je osem. Keby po ňu chcel prísť, už by tu dávno bol.

A to ju bolelo najviac.

„Ani sa nerozlúčil,“ zašepkala.

Jacoba jej prstom zdvihla bradu. „Prečo by sa lúčil, ty hlúpučka? O niekoľko týždňov sa znova uvidíte. Je to len na chvíľu. Skôr ako nastane čas, keď sa má ukázať v obchode, musí sa dostať čo najďalej.“ Sklonila hlavu, aby sa dotkla Isinej. „Aj my musíme zmiznúť, tak podľa Victor ti zbalil batožinu a teraz sa musíme poponáhľať do prístavu.“

Zovrelo jej srdce. „Nemôžem sa vrátiť do nášho bytu?“

„Obávam sa, že na to nemáme čas. Parník do Calais odchádza veľmi skoro. Len tak-tak ho stihneme a na ďalší by sme museli čakať celé hodiny.“ Jacoba jej stisla ruku. „Neboj sa – dala som Victorovi adresu hotela, kde sa chceme v Paríži ubytovať, a keď sa tam dostaneme, určite nás tam bude čakať list. Alebo čoskoro príde.“

Isa zaváhala, no mala vôbec inú možnosť? Do klenotníctva sa už nemohla vrátiť. Aj keby sa neprišlo na to, že išlo o napodobeninu, ona by vedela, že áno, a sužovalo by ju to tak dlho, kým by neprezradila pravdu.

Okrem toho nemohla riskovať, že obvinia Victora alebo jej rodinu. Hnevala sa, že to urobili bez nej, ale už sa stalo a ona ich nechcela vidieť vo väzení alebo, ešte horšie, na šibenici!

Aj ona tak mohla skončiť len preto, lebo vyrobila kópiu. Pri tej myšlienke jej prešiel mráz po chrbte.

„Si v poriadku?“ opýtala sa jej sestra.

Prikývla. No keď sa horúčkovo pripravovali na odchod, sľúbila si, že už nikdy sa nedá nahovoriť na niečo podobne hanebné.

A keď jej manžel dorazí do Paríža, musí zistiť, za koho sa vlastne vydala.

Ani o štyri mesiace neskôr sa Victor ešte vždy neukázal a ani jej nenapísal. A Isa čakala dieťa. Preboha, čo si počne?

Sedela v salóne v ich peknom parížskom mestskom dome, čakala na poštu a cítila sa skleslo. Nechápala, prečo sa ešte stále unúva čakať. Bolo jasné, že Victorovi sa niečo stalo. Tomu uverila ľahšie, akoby mala pripustiť, že ju opustil.

Cez škáru medzi hodvábnymi závesmi prenikol lúč popoludňajšieho slnka a ožiaril Jacobine nové pozlátané hodiny. Lúč pretancoval aj po Gerhartovom nedávno kúpenom perzskom koberci a zasypal iskrami krištáľovú misu pri jej ruke. Ona sa však z týchto nových drahých vecí vôbec nedokázala tešiť.

S povzdychom vzala týždenník *Gazette de France* a prelistovala ho. Jeden článok ju upútal. Jej francúzština nebola najlepšia, ale aj tak dokázala porozumieť klebete, že miestny klenotník Angus Gordon odchádza z Paríža a vracia sa do rodného Škótska. Zomrela mu francúzska manželka a on sa rozhodol vrátiť domov. Zaujalo ju predovšetkým to, že ten človek si vybudoval povesť vyrábaním nádherných napodobením šperkov.

Zakliala popod nos, čo v poslednom čase robila čoraz častejšie. Keby sestra so švagrom neboli takí netrpezliví, mohli si otvoriť podobný podnik v Amsterdame.

Nie, to by ich nikdy neuspokojilo. Gerhart už teraz naliehal na Isu, aby vyrábala ďalšie napodobeniny, ktoré by predali ako originály. Aby si mohli kúpiť lepší dom v ešte lepšej parížskej štvrti a dostali sa vyššie na spoločenskom rebríčku.

Podozrievala ho, že potrebuje viac peňazí, aby ich mohol stavať na pästné súboje. Myslel si, že pri stávkach môže mať úspech, lebo kedysi tiež zápasil, kým si nezranil koleno. Už len pri predstave, že by kvôli jeho hazardu musela znovu podvádzať, jej tuhla krv v žilách.

Vtom do salóna vošla Jacoba a neprítomne poklepkávala po pošte. Vyzerala inak. Vlasy mala krátke s ofinou, aby ju ni-

kto nespoznal. Gerhart si zasa z rovnakého dôvodu nechal narásť fúzy.

Isa zalistovala v novinách a opýtala sa: „Niečo pre mňa?“

Hlas sa jej zachvel a sestra zdvihla hlavu. „Len účty.“ Podišla k stolu. „Moja drahá, nepáči sa mi, keď ťa takto vidím. Nie si rada, že si môžeš kúpiť všetko, čo chceš, a ísť do divadla, keďkoľvek ti napadne?“

„To bol vždy tvoj sen, nie môj,“ namietla a ruky sa jej začali triasť. „Ja som chcela len Victora.“

Jacoba sa zatváрила trochu previnilo, ale potom jej výraz stvrdol. „Je predsa jasné, že nepríde. Ten chudák vzal náušnice a zmizol. S tým už nič neurobíme. Nedokážeme ho ani nájsť.“

Sestrino vyhlásenie Isu tvrdo zasiahlo. „Nemuseli by sme ho hľadať, keby ste za ním s Gerhartom nešli za mojím chrbtom. Bol asi sklamaný, že jeho milovaná manželka nie je viac ako falšovateľka, že...“

„Napadlo ti niekedy, že si možno vzal svoju milovanú manželku“ najmä preto, lebo mala dobré postavenie u klenotníka?“ vyštekla na ňu Jacoba.

Isa zbledla. Nie, to jej nikdy nenapadlo. Ale malo.

Jacoba si zašomrala popod nos akúsi kliatbu, poponáhľala sa k nej a chytila ju za ruku. „Prepáč, sestrička, to som nemala povedať.“

Isabellu dusilo zúfalstvo. Jej sestra len vyslovila obavy, ktoré si ona nechcela pripustiť. No bolo načas čeliť pravde. Aj tak nikdy nerozumela tomu, prečo si ju taký pekný urastený muž ako Victor vybral za manželku. Nebola vysoká, elegantná ani svetlovlasá ako Jacoba. Nevedela ani dobre variť – po čom túži každý muž – a rada si celé hodiny prezerala knihy s návrhmi šperkov a experimentovala s páchnucimi chemikáliami.

„Naozaj si myslíš, že si ma vzal pre... moju prácu?“ dostala zo seba.

„Samozrejme. Klenotník si ťa stále pochvaľoval, takže Victor vedel, že ak sa s tebou ožení, bude tam môcť zostať dlhšie. A potom by mu niečo našiel, len aby si ťa u seba udržal.“

Ise jej slová zlomili srdce. Nikdy o tom takto neuvažovala, ale dávalo to zmysel. Bola preňho vždy len sivou myškou, ktorú mohol odohnať, keď získal, po čom túžil? Bola preňho iba vhodným nástrojom, ako sa dostať k peniazom?

Ako to, že si to nikdy neuvedomila?

Vedela prečo. Tak ju očarili jeho sladké bozky a opantala predstava, že vylieči jeho vojnové zranenia, že si nikdy nevšimla, aký naozaj je. Stačili len diamantové náušnice pred jeho očami a zapredal kvôli nim dušu diablovi.

A pritom sa vzdal ich manželstva.

„Ospravedlňujem sa, že som taká úprimná,“ zašepkala Jacoba, „ale myslela som, že si už na to prišla sama.“ Zovrela Ise silnejšie ruku. „Zaslúžiš si lepšieho manžela ako Victor Cale.“

Isabella dlho hľadela na sestru a napokon zdvihla bradu. Áno, zaslúži. Zaslúži si manžela, ktorý nebude skrývať svoje bočné úmysly za rezervovanosť. A ktorý neujde bez rozlúčenia.

A ktorý sa tajne nedohodne s jej rodinou na krádeži.

„Chcel ťa len využiť,“ dodala Jacoba.

Rovnako ako ty a Gerhart, mala Isa na jazyku.

Uvedomila si aj to, že si zaslúži niečo lepšie, ako dať sa využívať priateľmi a príbuznými. Mala by myslieť na dieťa. Jedna vec bola dovoliť im, aby využívali ju, ale niečo iné by bolo, keby im dovolila využiť jej dieťa. A oni by si určite našli spôsob, ako to urobiť.

„Mám ti niečo priniesť?“ opýtala sa Jacoba. Po tom, čo si povedala svoje, bola zrazu sladká ako med. „Musíš byť silná kvôli bábätku, chápeš? Nedáš si zopár broskýň, ktoré máš tak rada?“

„Áno, ďakujem,“ zašomrala Isabella.

Keď Jacoba odišla, vrátila sa k článku, ktorý predtým čítala. Pán Gordon sa podelil s novinármi o skutočnosť, že pri sťahovaní z Paríža ľutuje najviac to, že tu zanechá svojich učňov. Nechceli s ním odísť do divokej, pustej zeme, akou bolo Škótsko. Takže v Edinburghu si bude musieť nájsť a zaučiť nových pomocníkov, a to mu zaberie nejaký čas.

Rozbúchalo sa jej srdce. Vytrhla článok z novín a zvyšok odhodila do ohňa, aby si Jacoba a Gerhart nevšimli, že má niečo za lubom.

A má? Bol to šialený nápad. Naozaj sa domnievala, že dokáže presvedčiť cudzieho človeka, aby ju najal ako učnicu a vzal so sebou do Škótska? Ako sa jej to podarí?

Tak, že si zocelí srdce a potlačí všetky obavy. Potrebuje byť silná a odvážna, aby sa odtiaľto dostala. A musí odísť. Ak túži po slušnej budúcnosti, nemôže si dovoliť zostať so svojou rodinou.

Otec jej odkázal matkin rubínový prsteň. Ak ho predá, mohla by získať dosť peňazí na to, aby sa vydala na cestu v prípade, že jej ju pán Gordon odmietne zaplatiť. A má svoj talent. Stačí, ak klenotníkovi ukáže, čo sa v nej skrýva, a popravde mu povie, čo chce. Ak má ten človek srdce na správnom mieste, možno ho presvedčí, ak mu zaklame, že jej manžel vojak zomrel.

Bola to takmer pravda. Victor pre ňu mohol byť pokojne mŕtvy, spolu s jej starým životom a so všetkým, čo pre ňu znamenal.

Keby ju chcel nájsť, už by to urobil, ale on sa o to zatiaľ vôbec nepokúsil.

V očiach ju zaštipali slzy. Snažila sa ich potlačiť. Nemohla si ich dovoliť. Už nedokázala ďalej čakať a skrývať sa pred životom. Ak chce zachrániť seba a svoje dieťa, musí s tým skončiť.

Už nemôže byť *Mausi*.